

Ιλιάδα, Ραψωδία Ω, 747-761

Ο θρήνος της Εκάβης

- 747 Και με τον θρήνον πόκαμνε στενάζαν οι γυναίκες
και ανάμεσόν τους άρχισε κι η Εκάβη να θρηνήσει:
«Έκτορ, ω το ακριβότερο απ' όλα τα παιδιά μου,
και όταν μου εξούσες, οι θεοί, γλυκέ μου, σ' αγαπούσαν
και τώρα μες στον θάνατον ακόμη σε λυπούνται.
- 752 Τ' άλλα παιδιά μου, όσα 'πιανεν ο γρήγορος Πηλείδης
απόπερ' από την θάλασσαν στα ξένα τα επουλούσε
στην Λήμνον την σκοταδερή, στην Σάμον και στην Ίμβρον ·
και συ, αφού σ' ενέκρωσεν η λόγχη του και γύρω
του φίλου οπού του εφόνευσες τον τάφον σ' έχει σύρει,
- 757 και όμως με αυτό δεν έκαμε τον φίλο ν' αναζήσει,
εμπρός μου τώρα δροσερός και ανέγγιχτος στο σπίτι
κείτεσαι, ωσάν τον άνθρωπον που την ψυχήν του επήρε
ο Φοίβος ο αργυρότοξος με τ' άλυπά του βέλη».
- 761 Και η κλάψα της εσήκωσε γύρω οδυρμόν και θρήνους.